

НИКОЛА СТ. КАЛИЦИН
ПЪРВИЯТ УЧЕБЕН ДЕН НА
ЛУНАТА

chitanka.info

Петров беше командир на български космически кораб. Той превозваше работници до Международния лунен град, който се строеше под ръководството на Съветския съюз — най-мощната астронавтическа държава на Земята. В този строеж и България даваше своя принос.

Веднъж Петров взе в кораба своите синове Титко и Валентин. Облечени в космически костюми, със скафандри на главата, с гумени ръкавици и ботуши, момчетата с трепет тръгнаха към многостепенната ракета...

Лунният град се строеше в един кратер — естествена равна площадка, заградена от възвишения, които образуваха точна окръжност. В средата на площадката се издигаше много интересна планина, прилична на ракета. Но най-чудното беше, че този град имаше защитен покрив от прозрачна материя. Инженерите издигаха подпорните греди с помощта на гигантски кранове с гъсенични колела. Понеже беше опасно да стоят дълго в космически костюми под открито небе, те прекарваха голяма част от времето си в една пещера, защитени от ударите на метеорите и от капризите на Слънцето. В херметически затворената зала сваляха тежките скафандри и защитни костюми и обличаха леко земно облекло. Изобщо се чувствуваха като у дома си.

Титко и Валентин също живееха в пещерата и макар че таванът беше на 4 метра височина, братята с един отскок го докосваха. Те се премятаха през глава, скачаха от една маса на друга и правеха такива фокуси, на които биха завидели дори най-опитните циркови акробати.

Но като всичко хубаво на този свят, така и лунният престой на Титко и Валентин скоро свърши.

— Утре си тръгваме — каза един ден баща им.

— Да поседим още бе, татко! — замолиха се момчетата.

— Но според земния календар след два дена започват училище — засмя се бащата.

Неочаквано беше дадена тревога. В пещерата светнаха червени лампи. Строителните работи бяха прекъснати, а полетите от Земята до Луната и обратно — временно прекратени. На Слънцето имаше опасни изригвания! Слънцето — този източник на живота и на всички блага на Земята, тука се превръщаше понякога в неприятел. От време на време то се нервираше и изхвърляше с огромни скорости струи от

частици, които бяха в състояние да унищожат всичко живо по своя път...

Налагаше се Титко и Валентин да поживеят още един месец на Луната, докато Слънцето се успокои. Когато научиха тази новина, те се натъжиха:

— Не може ли веднага да тръгнем бе, татко? Ще изпуснем много уроци.

— Не бойте се! — успокои ги баща им. — Тук, на Луната, също има училище. От утре моите колеги ще започнат да ви преподават уроци. Всеки от тях владее добре математиката, физиката, химията, биологията... Убеден съм, че скоро ще изпреварите съучениците си.

Така Титко и Валентин посрещнаха първия учебен ден на Луната!

Публикувано във вестник „Септемврийче“, брой 73/1965 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.